

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Daniely Zemanové, soudce Zdeňka Kühna a soudkyně Michaely Bejčkové v právní věci žalobce: **J. Š.**, zast. JUDr. Ing. Radkem Jurčíkem, Ph.D., advokátem se sídlem Obilní trh 312/6, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na poříčním právu 1/376, Praha 2, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 8. 2016, čj. MPSV-2016/172431-921, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 13. 6. 2017, čj. 41 A 67/2016-33,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Ustanovenému zástupci JUDr. Ing. Radku Jurčíkovi, Ph.D., advokátu se sídlem Obilní trh 312/6, Brno, **se p ř i z n á v á** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši **1300 Kč**, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Výzvou Úřadu práce ČR – krajské pobočky v Brně ze dne 26. 5. 2016 k doložení potřebných podkladů pro vydání rozhodnutí (tj. aktuální zprávy o zdravotním stavu žalobce a roční vyúčtování elektřiny za roky 2014 a 2015) bylo zahájeno správní řízení o pomoci v hmotné nouzi žalobce. Žalobce podal žádost o prodloužení lhůty k dodání podkladů. Této žádosti správní orgán prvního stupně nevyhověl. Odvolání proti tomuto rozhodnutí žalovaný rozhodnutím ze dne 11. 8. 2016, čj. MPSV-2016/172431-921, zamítl.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou. V žalobě namítal, že správní orgány dostatečně neodůvodnily neprodloužení lhůty k doložení podkladů. Krajský soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí (včetně rozhodnutí správního orgánu prvního stupně) je úkonem, jímž se upravuje vedení řízení, a tudíž se jedná o rozhodnutí, které spadá

pod kompetenční výlukou podle § 70 s. ř. s. Soud proto žalobu odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 68 písm. e) a § 70 písm. c) s. ř. s. usnesením označeným v záhlaví.

II. Shrnutí argumentů kasační stížnosti

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) proti usnesení krajského soudu podal v zákonné lhůtě kasační stížnost, ve které namítal důvody ve smyslu § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. V kasační stížnosti stěžovatel nejprve obsáhle zrekapituloval odůvodnění krajského soudu. Namítá porušení § 39 odst. 1 a 2, § 36 a § 4 správního řádu a nesouhlasí s vyloučením rozhodnutí žalovaného z přezkumu. Rozhodnutí žalovaného o neprodloužení lhůty k doložení podkladů podle něj neobsahuje dostatečné odůvodnění. Správní orgány přitom již požadovanými informacemi ohledně zdraví stěžovatele a o vyúčtování za elektrickou energii disponovaly. Stěžovatel navrhuje provedení důkazů spisem žalovaného, výsledkem účastníků, lékařskou zprávou, důkazy uplatněnými v odvolání a spisem krajského soudu. Je přesvědčen, že krajský soud svým postupem porušil čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv svobod. Navrhuje proto, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[4] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[5] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom neshledal vady uvedené v odstavci 4, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[6] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[7] V odůvodnění napadeného usnesení krajský soud poukázal na tzv. kompetenční výlukou upravenou v § 70 s. ř. s., podle které jsou ze soudního přezkumu vyloučeny úkony správního orgánu, jimiž se upravuje vedení řízení (§ 70 písm. c) s. ř. s.). Krajský soud uvedl, že ačkoliv s. ř. s. blíže nespecifikuje, co se rozumí pod pojmem „*úkony správního orgánu, jimiž se upravuje vedení řízení*“, soudní praxe se ustálila na výkladu, že se jedná o úkony, jimiž se správní orgán nedotkl hmotněprávní sféry účastníka. Podle krajského soudu je rozhodnutím, které může negativně zasáhnout do právní sféry stěžovatele, až rozhodnutí ve věci samé, tj. např. rozhodnutí o případném nepřiznání požadované dávky. V dané věci žaloba směřovala proti procesnímu rozhodnutí, kterým se upravuje vedení řízení a které je ze soudního přezkumu vyloučeno.

[8] Nejvyšší správní soud souhlasí s posouzením věci krajským soudem. Rozhodnutí o zamítnutí žádosti o prodloužení lhůty k doložení určitých podkladů, příp. zamítnutí odvolání proti takovému rozhodnutí odvolacím správním orgánem, je rozhodnutím, jímž se upravuje vedení řízení. Přímé dopady takového úkonu se totiž projevují pouze v průběhu řízení, a nikoliv v hmotněprávní sféře žadatele o dávku (k tomu viz rozsudek NSS ze dne 28. 2. 2006, čj. 1 As 4/2004-75). Z těchto důvodů je namístě podřadit rozhodnutí žalovaného o zamítnutí žádosti o prodloužení lhůty k doložení určitých podkladů pod kompetenční výlukou.

[9] Ani námitka stěžovatele ohledně porušení čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod není důvodná. Podle tohoto ustanovení: „*Kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen rozhodnutím orgánu veřejné správy, může se obrátit na soud, aby přezkoumal zákonnost takového rozhodnutí, nestanoví-li zákon jinak. Z pravomoci soudu však nesmí být vyloučeno přezkoumávání rozhodnutí týkajících se základních práv a svobod podle Listiny.*“ V případě stěžovatele je přitom možné žalobou

pokračování

ve správním soudnictví napadnout rozhodnutí o odvolání proti rozhodnutí o samotné žádosti o mimořádnou okamžitou pomoc za splnění dalších podmínek vyplývajících ze soudního řádu správního, tj. rozhodnutí ve věci samé. V rámci této žaloby je pak možné namítat také nezákonnost spočívající v porušení procesních práv stěžovatele v řízení před správním orgánem, tj. včetně uplatnění námitek ohledně nedostatečné lhůty k doložení určitých podkladů, příp. k nedostatku důvodů pro zamítnutí žádosti o prodloužení takové lhůty (k tomu viz obdobné závěry NSS v rozsudku ze dne 27. 4. 2017, čj. 9 Ads 73/2017-26). Tímto je naplněn požadavek soudního přezkumu rozhodnutí týkajícího se základního práva - zde práva podle čl. 30 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, podle kterého „[k]aždý, kdo je v hmotné nouzi, má právo na takovou pomoc, která je nezbytná pro zajištění základních životních podmínek“. Soudní ochrana ve smyslu čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod proti konečnému výsledku správního řízení je tedy zajištěna.

[10] S ohledem na shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

IV. Náklady řízení

[11] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti svědčilo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

[12] Stěžovateli byl usnesením krajského soudu ze dne 23. 1. 2017, čj. 41 A 67/2016-8a, ustanoven zástupce JUDr. Ing. Radek Jurčík, Ph.D., advokát se sídlem Obilní trh 312/6, Brno; jeho zastupování trvalo i v řízení o kasační stížnosti. Hotové výdaje a odměnu za zastupování ustanoveného zástupce hradí stát (§ 35 odst. 9, věta první, s. ř. s.).

[13] V řízení o kasační stížnosti zástupce uvedl, že vykonal dva úkony právní služby, a to převzetí zastoupení a první porada s klientem a sepsal kasační stížnosti. Vzhledem ke skutečnosti, že zástupce byl ustanoven již v řízení před krajským soudem, rozhodl Nejvyšší správní soud o přiznání odměny a náhradu hotových výdajů pouze za jeden úkon právní služby v podobě podání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“)]. Za tento úkon mu náleží odměna ve výši 1 000 Kč (§ 7 bod 3 ve spojení s § 9 odst. 2 advokátního tarifu) a paušální náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Celkem tedy stát ustanovenému advokátu JUDr. Ing. Radku Jurčíkovi, Ph.D. hradí odměnu za zastupování a náhradu hotových výdajů ve výši 1 300 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. října 2017

Daniela Zemanová
předsedkyně senátu